

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

Не се прилага.

Член 74 - Описание на националните правила и процедури относно изпълнението

Прякото изпълнение по реда на Регламент (ЕС) № 1215/2012 е уредено в чл. 622а на Гражданския процесуалния кодекс:

"Чл. 622а. (Нов – ДВ, бр. 50 от 2015 г.) (1) Съдебно решение, постановено в друга държава – членка на Европейския съюз, подлежи на изпълнение, без да е необходимо издаване на изпълнителен лист.

(2) Съдебният изпълнител пристъпва към изпълнение по молба на заинтересованата страна въз основа на препис от съдебното решение, постановено в друга държава – членка на Европейския съюз, заверен от постановилия го съд, и удостоверение, издадено съгласно чл. 53 от Регламент (ЕС) № 1215/2012.

(3) Когато съдебният изпълнител установи, че мярката или разпореждането не могат да бъдат изпълнени при условията и по реда на този кодекс, той постановява заместващо изпълнение.

(4) Съдебно решение, постановено в друга държава – членка на Европейския съюз, разпореждащо временна, включително обезпечителна мярка, подлежи на изпълнение по реда на ал. 1 и 2. В случаите, когато мярката е била разпоредена, без ответникът да е бил призван да се яви, се представя и доказателство за връчването на съдебното решение.

(5) Когато пристъпва към изпълнение, съдебният изпълнител връчва копие от удостоверението по ал. 2, като с връчването му кани длъжника към доброволно изпълнение. Към удостоверението се прилага копие от съдебното решение, постановено в друга държава – членка на Европейския съюз, ако то не е било връчено на длъжника.

(6) Длъжникът може в едномесечен срок от връчването да подаде молба за отказ за изпълнение. Когато е необходим превод на съдебното решение, срокът спира да тече до предоставянето му на длъжника.

(7) Всяка от страните може да обжалва адаптирането на мярката или разпореждането по реда на чл. 436."

За неуредените от Регламент (ЕС) № 1215/2012 въпроси, свързани с производството по изпълнение, се прилагат общите правила на Част пета "Изпълнително производство" на Гражданския процесуален кодекс.

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

Молбата по чл.36, пар. 2 и по чл. 45, пар. 4 се подава до окръжния съд по постоянния адрес на насрещната страна или по нейното седалище, а ако тя няма постоянен адрес или седалище на територията на България - по своя постоянна адрес или седалище. Когато и заинтересованата страна няма постоянен адрес или седалище на територията на България, искането се предявява пред Софийски градски съд. (чл. 622 от Гражданския процесуален кодекс)

Молбата по чл. 47, пар. 1 се подава до окръжния съд по постоянния адрес на длъжника, по неговото седалище или по местоизпълнението. (чл. 622 б от Гражданския процесуален кодекс)

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

- в България – Софийският апелативен съд. Жалбата се подава чрез окръжния съд, постановил решението за отказ на изпълнение или решението за липса на основания за отказ на признаване.

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

Решението на Софийския апелативен съд подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд. (чл. 623, ал. 6 от Гражданския процесуален кодекс)

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

Не се прилага.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

Международната компетентност на българските съдилища и други органи е налице, когато ищецът или молителят е български гражданин или е юридическо лице, регистрирано в Република България. (чл. 4, ал. 1, т. 2 от Кодекса на международното частно право)

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

Не се прилага.

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Конвенцията между България и Белгия по някои съдебни въпроси, подписана в София на 2 юли 1930 г.,

Договорът между Народна република България и Федерална народна република Югославия за взаимна правна помощ, подписан в София на 23 март 1956 г., все още в сила между България и Словения и Хърватия,

Договорът между Народна република България и Румънската народна република за правна помощ по граждански, семейни и наказателни дела, подписан в София на 3 декември 1958 г.,

Договорът между Народна република България и Полската народна република за правна помощ и правни отношения по граждански, семейни и наказателни дела, подписан във Варшава на 4 декември 1961 г.,

Договорът между Народна република България и Народна република Унгария за правна помощ по граждански, семейни и наказателни дела, подписан в София на 16 май 1966 г.,

Договорът между Народна република България и Република Гърция за правна помощ по граждански и наказателни дела, подписан в Атина на 10 април 1976 г.,

Договорът между Народна република България и Чехословашката социалистическа република за правна помощ и уреждане на отношения по граждански, семейни и наказателни дела, подписан в София на 25 ноември 1976 г.,

Договорът за правна помощ по граждански и наказателни дела между Народна република България и Република Кипър, подписан в Никозия на 29 април 1983 г.,

Договорът за взаимна правна помощ по граждански дела между правителството на Народна република България и правителството на Френската република, подписан в София на 18 януари 1989 г.,

Договорът между Народна република България и Италианската република за правна помощ и изпълнение на решения по граждански дела, подписан в Рим на 18 май 1990 г.,

Договорът за взаимна правна помощ по граждански дела между Република България и Кралство Испания, подписан в София на 23 май 1993 г.,

Договорът между Народна република България и Република Австрия за правна помощ по граждански дела и документи, подписан в София на 20 октомври 1967 г.,

Последна актуализация: 13/05/2019

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите.

Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.